

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1378/2025
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Поповић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Новом Саду Гж 467/2024 од 10.09.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Новом Саду Гж 467/2024 од 10.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Новом Саду Гж 467/2024 од 10.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1777/2022 од 19.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части надокнади износ од 100.000,00 динара, као и захтев за трошкове поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 127.800,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 467/2024 од 10.09.2024. године, жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и одлуке о трошковима поступка преиначена, тако што је тужбени захтев делимично усвојен и обавезана тужена да тужиоцу на име претрпљених душевних болова због повреде части исплати 20.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.05.2023. године до исплате и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док је одбијен захтев тужене за накнаду

трошкова парничног поступка. У преосталом делу жалба тужиоца је одбијена, а првостепена пресуда у преосталом побијаном, а непреиначеном делу је потврђена.

Против правноснажног решења о трошковима парничног поступка садржаног у другостепеној пресуди тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају тужилац је изјавио посебну ревизију против решења о трошковима садржаног у другостепеној пресуди којим је преиначено првостепено решење о трошковима поступка и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредаба Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, нити постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против одлуке другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, то је ревизија недозвољена и по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**